

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Lluís Roura | El temple gòtic figuerenc dedicat a sant Pere llueix des d'aquesta tardor una pintura de Lluís Roura. El quadre s'ha fet mitjançant un compromís entre l'Ajuntament, la Diputació i la mateixa parròquia, i naturalment gràcies a l'avinença de l'artista, que hi ha dedicat un temps i un entusiasme fora del comú. La tela, que té unes mides colossals –15 metres quadrats (5 x 3)–, representa un paisatge de Palestina/Israel, exactament el que es pot contemplar des de l'actual Jordània, posats d'esquena al mont Nebo i mirant cap al riu Jordà, de manera que a la vista (*in situ* i al quadre) hi queda la mar Morta a l'esquerra, Jerusalem al mig i al fons les muntanyes que fan d'espina de peix entre el riu i la mar Mediterrània. Es tracta de representar les lleres del Jordà on, segons la tradició cristiana, Jesús va ser batejat pel seu cosí. Roura, que excel·leix pintant paisatges, ha triat grocs i ocres, els colors d'aquell desert, per fer un quadre que en aquest sentit no té –no pot tenir– l'espectacularitat plàstica a què ens té acostumats amb les seves pintures de la Garrotxa o l'Empordà. Pels colors i per la intenció del pintor, la tela és per veure-la després de mirar-la estona, per anar descobrint-hi els topants,

no pas tots en un dia ni en dos. Tan discreta com superba, és una vista d'aquelles terres que convida a la reflexió sobre el que es diu que va succeir-hi fa dos mil anys. Aquesta obra magnífica és a l'abast del públic, que podrà contemplar-la sempre que el temple sigui obert. Ho podran fer els interessats directament pel popular Roura; també els que s'adrecen al museu Dalí i han de passar-hi pel costat, i sobretot els que han de passar-hi hores fent cua. Cal esperar que propis i forans podran assabentar-se fàcilment que sobre la porta de Sant Pere ja hi havia un treball de Pujolboira i que, entrant a la dreta, rere la pila baptismal, hi ha el Roura de què parlem.

Crisi a Figueres? | La premsa ha ressenyat que les sis-centes empreses de Figueres que facturen més d'un milió d'euros es trobaran l'any vinent que els impostos que paguen augmentaran en un 26%. Aquest 26% crida l'atenció perquè, Déu n'hi do, no és pas un percentatge negligible. El lector concentra l'atenció en aquesta puja però més avall s'adona –decebut?– que les milionàries empreses pagaven un... 3% d'impostos! I que ara, aplicada la fabulosa puja, quedaran en un 3,80%. Però el vas també és mig ple: la notícia efectiva i que volem subratllar era a la primera part dels titulars: resulta que a Figueres hi ha una considerable quantitat d'empreses –sis-centes!– que facturen més d'un milió d'euros. *Pas mall*, que diuen més amunt.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

L'Empordà | Es fa difícil retornar a la quotidianitat després dels equilibris d'un fictici benestar nadalenc. La societat del benestar, en dèiem. Minimitzada; reduïda a la mínima expressió, vull dir. D'acord, potser m'he posat excessiu. Però tothom s'agafa les coses com bonament pot. Vull dir que tothom fa el consum que bonament pot. I aquest Nadal, les neules han minvat al mateix ritme que la resta de coses. I tot se somou i tremola. Les oportunitats de la crisi! Qui les vol? Però vaja, si més no, sí que una neteja general, clara com un dia de tramuntana, aclareix el país.

Des d'un col·lectiu turístic i hotel·ler figuerenc es demana d'unificar la marca Empordà ajuntant l'Alt amb el Baix, o viceversa, que suposo que és el mateix. On s'ha de signar? Som-hi. A una i altra banda de Montgrí ens autoanomenem *Empordà*, perquè això és el que som. Lluís Llach parla de *l'Empordà*; Dalí, també. Potser només Pla parla d'allò que en diu *Empordanet*, però no es cansa d'incloure'l dins la marca més àmplia del país. Que això vol dir canviar massa coses? Tant li fa, ara és el moment! (prego disculpes als antics militants del FABE, Front d'Alli-

>> *Lluís Roura pintant la tela del temple de Sant Pere de Figueres.*

>> *L'Empordà.*

berament del Baix Empordà). La tramuntana sí que presenta oportunitats. I el Montgrí no ha estat mai un separador, sinó un melic bellíssim, mineral, sideral també.

Pallach | Aquest gener, la Fundació Josep Pallach ha pres carta de naturalesa. Pallach ha estat sempre algú de qui es parla amb la certesa que les coses haurien anat diferent si un atac de cor no li hagués pres la vida quan no tocava. Com de diferent? Ah! Qui ho sap? Diferent, només. Pallach era el Pujol d'esquerres, si em permeteu la simplificació excessiva. Pallach haguera estat el desembussador de federalistes, catalanistes, socialistes i d'altres. En tot cas, era un home fet i refet en les causes de la democràcia, la pedagogia i el socialisme. El misteri paleocristià de la doble ànima del PSC amb ell potser no hauria arribat a existir. Però la història depèn de les persones, i les persones depenem de vicissituds arbitràries, i Pallach va morir en un taxi camí d'Esclanyà al Trueta i del Trueta a Bellvitge, acompanyat de Frederic Suñer, futur alcalde de Palafrugell i també futur president de la Diputació de Girona. Pallach era un home d'acció que va participar de la revolució, va lluitar a la guerra, va resistir al nazisme amb els partisans i es va forjar en la clandestinitat, com a membre de l'antifranquisme des del primer moment. Provenia del POUM i va esdevenir reformista, per realista. Ara, la Fundació Josep Pa-

llach vol tenir cura del seu llegat i vol també continuar participant de la seva ètica pedagògica, i aprofundir en el seu pensament polític i educatiu. L'entitat té el suport de la família de Pallach: la filla, Maria Antònia, i la vídua, Teresa Juvé, magnífica novel·lista que viu a la casa que compartia amb el polític a Esclanyà.

LA GARROTXA

joan sala

I ara... una de trens | La Garrotxa ha estat sempre una comarca mal comunicada, i continua sent-ho. Que l'única autovia de què disposa sigui purament comarcal, des de Besalú fins a Olot, ja és prou significatiu de la seva moderna xarxa viària. Però hi ha punts on el conflicte viari clama al cel, com les variants de les Preses i la d'Olot. Ja abans que obrissin el túnel de Bracons eren uns punts negres en hores punta, i els embussos s'han agreujat considerablement amb la nova carretera que comunica amb Osona: segons les dades oficials que proporciona el Departament, el volum de vehicles s'ha incrementat un 16% el darrer any. Els polítics de torn diuen que s'han de fer aquestes dues variants amb caràcter prioritari; sobretot se'n recorden en èpoques d'eleccions, però ara no hi ha

diners. De fet abans no hi havia volutat, i després ens temem que hi faltarà un altre ingredient bàsic. Sembla que per distreure el personal la Comissió de Territori i Sostenibilitat del Parlament va contreure el compromís d'incloure en la programació un estudi de viabilitat per implantar un tren tramvia d'Olot a Girona, i, per si no n'hi havia prou, a l'últim moment hi va afegir un altre estudi de viabilitat per a un tramvia d'Olot a Figueres i Roses. Que per estudis no quedem enrere! El 14 de novembre de 1911 -n'acabem de celebrar el centenari- va arribar el tren a Olot, i van finalitzar així les obres de la línia del ferrocarril Olot-Girona. Quant haurem d'esperar per tenir un altre tren a la comarca?

Les Preses torna a tenir escola

| Aquest curs el municipi de les Preses ha recuperat l'escola, després de més de trenta anys en què els alumnes locals han hagut d'anar a la que es va construir quan es va fer la Concentració Parcel·lària de la Vall de Bas. En aquell moment es van unificar en un nou centre, l'escola Verntallat, tots els mestres que exercien en diversos nuclis disseminats, i es va passar així de diverses escoles unitàries a un únic centre amb tot d'instal·lacions que abans no es tenien. L'escola Verntallat, que acollia fins enguany tots els nens de la Vall de Bas i de les Preses, ha anat creixent i ha estat necessari obrir un nou centre, que s'ha

>> Josep Pallach.

S. MARTÍ

>> El tren d'Olot.

>> A les Preses han recuperat l'escola.

ACN